

**POTEPANJE PO CIPSIPILIPSIPILONIKI
(ALI DIDAKTIČNI BLOG OB NASTAJANJU ANTOLOGIJE IGRIVE POEZIJE)**

16. 10. 2008

Draga Mojca,

danes sva se pogovarjala o tem, da bi skupaj naredila zapis o mojem gostovanju v Tvojih razredih. Prav zanimivo je, da imam prvič po dolgem času v trebuhu metuljčke – se razume: tremo! Res. – To bo moja prva izkušnja pri delu z mladimi bralci, zdaj pa še sam ne vem, ali bo prijetna ali me morda čaka presenečenje. Vse mogoče teorije bi si sedaj lahko pošiljala in jih komentirala, po- ali obnavljala, ampak kako bo vse to zares delovalo? Se Tvoje učenke in učenci ne bodo zabavali na račun prismojenega profesorja, ki je prišel nekaj težit z nekakšno poezijo, s pesmicami, ki jih sploh ne razumejo in sploh niso zanimive: so prelahke, pretežke, nerazumljive, nezanimive ...

Ko že razmišljam o zahtevnosti ali primernosti poezije, Ti zaupam simpatičen dogodek v zvezi s tem. Pri predavanjih iz mladinske književnosti imam v uvodnem predavanju navado vprašati, kaj je mladinska književnost in kako kako besedilo lahko prepoznamo kot mladinsko. S študentkami in študenti kmalu pridemo do ugotovitve, da le na podlagi bralca ni mogoče določiti, ali je kako besedilo mladinsko ali ne. Levstikov *Martin Krpan* ni bil napisan kot mladinska pripoved, prav tako ne *Guliverjeva potovanja*, niti Zormanov roman *V sedemnajstem* ... Ja, rečejo študentje, potem pa lahko prepoznamo mladinsko besedilo na podlagi besedila samega. No, pa smo tam. Preberem jim štiri besedila, avtorjev in naslovov seveda ne povem – vsa štiri besedila so iz nove antologije *Cipsipilipsipilonika*: to so Deklevova pesem *Leča in bob in fižol*, Šalamunova pesem *Gobice IV* (Brez tebe črka P gre vragu svet / paradajz pasma politika), Novakov rap *Človek* in Jesihova kratka pesem *V travo obrne se vrat, iz dima*. Potem vprašam, kateri dve pesmi bi označili za mladinski in katerih dveh ne. Z Novakovo pesmijo ni težav – prepoznajo jo kot mladinsko, prav tako so skorajda soglasni, da je Jesihova za odrasle. Zanimivo pa je, da nekako polovica mojih sogovornikov Šalamuna bere kot mladinsko poezijo in Deklevo kot pesnika za odrasle! No, zdaj smo pa tam: tudi besedilo samo ne more biti »le« za odrasle ali za mlade. Kaj misliš, bodo Tvoji bralci zmogli izluščiti kaj tudi iz poezije za odrasle, ki sem jo uvrstil v antologijo?

Skušal bom, ko se z njimi srečam, narediti čim bolj zanimivo uro poezije. (No, pa se po meni spet sprehajajo mravljice treme in nestrpnega pričakovanja.) Ker sva se pogovarjala o treh skupinah različno starih mladih bralcev, bi predlagal takole:

- **6. razred:** preberemo ljudske izštevanke in zafrkljivke, napišemo sodobne različice; beremo Levstika in napišemo pesem o sodobnem *Najdihojci*,
- **7. razred:** beremo Župančiča in v dialektu (ali morda slengu) napišemo pesem o ljubljanski »Lenki, ki se šeta«; preberemo Zebro in razmišljamo o metaforiki v jeziku najstnikov,
- **8. razred:** preberemo Snojevo pesem *Noka ne zna brati* in razmišljamo o barvi glasov, preberemo pesem *Dogodek v pesmi* (Feo) in razmišljamo o njenem koncu (pesem *nafotografiramo* ...),
- z vsemi skupinami (ob drugem srečanju) razmišljamo o tem, kaj je pravzaprav pesem, poezija, kdo je pesnik ...

Želim si, da bi nastale dobre stvari, tako da bo antologija »dopolnjena« tudi z odzivi, ki jih bodo napisali mladi bralci. Vesel sem imenitnih lepljenk in poustvarjalnih besedil, ki si mi jih poslala. Že kar vidim, kako se bo iskriilo med verzi pesnikov in njihovih bralcev.

Kaj praviš o novih idejah? Kaj mi svetuješ? Misliš, da poezija mlade dandanes sploh še zanima?

Lepo mi bodi,
Igor.

17. 10. 2008

Dragi Igor,

se spomniš reklame, ki se vrti zadnje dni? "Saj bo šlo." (Spodbuda matere hčerki in hčerke mami.) Ne dvomim, da bo tako tudi s Teboj.

Glede na to, kako zmotiviraš od vsega razdražene, utrujene, prenapete in preobremenjene učiteljice, ne dvomim, da ti bo to uspelo tudi pri otrocih. Ne poznam nikogar, ki ne bi rad poslušal tvojega deklamiranja ali recitiranja. Kako ti ne bi uspelo tudi pri drugih poslušalcih? (Če te bo motila odrasla poslušalka, se bom umaknila iz razreda, ni problema.)

Res je, da zagotovila, kdaj posamezna ura uspe, pravzaprav ni. Presenečenja so taka in taka. Učitelj je lahko še tako dobro pripravljen, a če ni odziva otrok ... Sicer pa menim, da je enako tudi s tvojimi študenti in te ne želim strašiti. Navadno je pomembno to, da učitelj reagira na razpoloženje otrok, mladih bralcev, in ne sledi slepo svoji pripravi. Res pa je, da uspešna ura človeku da veliko energije, tudi take, da se laže spoprime z birokracijo ali s sodelavci. Sama se Tvojih ur že vnaprej veselim. Zagotovo bo zabavno. Čudi me, da Ti rečeš, da naj bi bile pesmice prelahke, pretežke, nerazumljive, nezanimive ... Ti si me naučil, da je odziv odvisen od tega, kako so jim predstavljene in kako se jih dotaknejo. Da si v tem mojster, ne dvomim. Prismojeno tovarišico moji učenci itak že imajo in jih še en "posebnež" ne bo motil. Navajeni so tudi drugih učiteljic slovenščine, moških pa res ne, kar bo izziv tudi zanje.

Naj Ti torej odgovorim: Kako se bodo dela v resnici dotaknila otrok, Ti ne morem reči. So različni bralci, z različno bralno motivacijo in različnimi obzorji pričakovanj.

Če bi otroke vprašal vnaprej, navadno v tej starosti pesmi ne marajo kaj preveč. Pri sami obravnavi pa se ne pritožujejo in večkrat povedo, da jim je všeč, kaj počnemo v šoli. Nikoli jih ne vprašam, ali jih zanima ravno poezija. Z vsemi zvrstmi literature se "spoprimumo" brez težav in ne spomnim se, da bi posamezno pesem vnaprej zavrnili. Pred leti me je nasmejal učenec z zadostno oceno, ko je utemeljil, zakaj v šoli rad bere pesmi -- no, so mu brane. Zato, ker takrat nič ne delamo, ampak se nekaj igramo. Da ima ta igra svoj cilj, je seveda ostalo v moji glavi in pripravi.

Vesela sem, da si se odločil, da poskusiš. Adrenalina boš gotovo poln prej in potem. Kaj Ti torej svetujem? Samo to, da bodi tudi z mladimi bralci to, kar si. Ker, če rečem po Grafenauerjevo, tako za odrasle kot otroke velja, da je za človeka najlepše

življenje takrat, "ko se razsipa/ z žarom na vse strani ..." Pri tebi o tem ni dvoma, saj svoj žar zagotovo prenašaš tudi na druge. Upoštevaj le, da ima ura 45 minut.

Saj veš, kaj sem Ti napisala ob novi zbirki: Nov veter, prešernost in avtor, ki kipi od ljubezni do pesmic, igrarije, otrok in pogovora z njimi. Manjka Ti le zadnji del, ostalo si že opravil.

Konec koncev pa: kako bo vajenec (vajenka) učil mojstra?

Srečno,

Mojca

21. 10. 2008

Dragi Igor,

vsi te željno pričakujemo. Dobrodošel.

Ko prideš, me pokliči, da pridem pote v pritličje, ali pa te bo dežurni pripeljal do mene.

Pridi in preveri, koliko in kako poezija pritegne današnjo mestno mladino.

Uspešne ure Ti želim,

Mojca

21. 10. 2008

Draga Mojca,

tudi jaz se že veselim; in nestrpnost me kar malo daje. Razmišljam, če bi zadevo začel z vprašanjem, **kaj je poezija ali pesem** ali pa kar: Kaj je *Cipsipilipsipilonika...*

Ob nekako 8.45 bi že lahko bil na šoli.

Lepo mi bodi,

Igor.

Šolske ure so bile izvedene v sredo, 22. 10. 2008.

27. 10. 2008

Dragi Igor,

otroci so te bili, kot si videl, veseli. Po prvi zadržanosti, saj je k njim prišel doktor znanosti, so se kar sprostiti in so me takoj povprašali, če še prideš. Všeč jim je bilo, da niso nič delali, ampak so se "igračkali" z besedami. Vodstvo si tvojo prisotnost šteje v posebno čast in si bil omenjen tudi na konferenci.

Kako si se počutil Ti? Nova izkušnja, lep dogodek? Uspela ura prinese precej adrenalina, hkrati pa človeka tudi izmuči, kajne? Upam, da ti tudi zob ni več nagajal. Je predrzno, če si upam trditi, da je bilo dopoldne lepše kot popoldne na okrogli mizi?

Glede tvojega dela v razredu: dobila sem še izdelke na *Zebro*; nekateri so prav simpatični. Napisane/narisane/nafotografirane pesmi pa mi bodo učenci oddali do četrta, 6. 11., saj so ta teden počitnice. Tako imajo dovolj časa "za iskanje teme, sporočila in likovne izraznosti". Sprva se jim je zdelo težko, ko pa smo malo razložili (ponovno) in so se spomnili, da si Ti rekel, da lahko, pa so bili kar navdušeni. Ti jih prinesem na seminar.

Imej se lepo, na slišanje,

Mojca

27. 10. 2008

Draga Mojca,

kar nekaj dni je moralo miniti, da sem se spravil k najinemu dopisovanju; pomiriti se mi je moral zobobol, vtisi so se morali pregnesti z mislimi in »samooceno« in zdaj Ti lahko napišem, kako sem doživiljal moje prve tri ure v osnovnošolskem razredu. Če odštejem nastop na fakulteti, ki sem ga moral opraviti kot obveznost pri didaktiki književnosti (učil sem eno uro na srednji šoli), so bile to čisto zares moje prve tri ure v razredu; torej sem šele sedaj pravi učitelj (vsaj tako vneto razlagam tistim, za katere menim, da bodo to mojo izkušnjo vzeli resno).

Kaj naj rečem o treh urah? No, kot veš, me je zjutraj prav grdo moril zobobol, tako da sem imel (tudi zaradi slabega spanca) najbrž podočnjake do Domžal. Ampak res je, da razred pozdravi vse tegobe – meni je po treh urah, ko pač nisem imel časa smiliti se samemu sebi, zobobol minil, tako da sem na podlagi energije, ki sem jo dobil v Tvojih razredih, lahko opravil še drugi dve precej zahtevni obveznosti, tudi okroglo mizo o položaju slovenščine v javnosti. Malo sem bil seveda po treh urah tudi utrujen, a še bolj poln vtisov in novih vprašanj, tudi odgovorov (samemu sebi). Najprej: **ne drži, da otroci poezije ne marajo**, pa čeprav, saj se spomniš, so na prvi uri nekateri zavzdihnili in zavili z očmi, ko sem rekel, da bomo brali pesmi in se o njih pogovarjali. Pa saj nisem preveč domišljav, če zapišem, da so ure potekale tako, da so imeli kaj od poezije prav vsi učenci, kajne?

No, po vrsti. **8. razred**: zanimivo je, kako so učenci sprejeli »prelahko« pesem Jožeta Snoja, ki se začne: *Noka ne zna / brati – / berejo ji škrti. / Dvajset / in še pet jih je – / čisto vsi: / od A do Ž*. Otroška, otročja pesem, ne, nikakor: prav navdušen sem bil, kako so potem iskali barve glasov – to je bil njihov ustvarjalni odziv na Snojeve verze: *O je črn, / U je zlat, / sredi črt A akrobat. / Ko med njima most / drži, / E se sveti, / I zveni*. Takole so med drugim napisali Tvoji učenci: *V je oster kakor šestilo, R je jezen kakor bik, O je zloben in temačen*. In še: *Poezija je ples besed, igrivost rim in besednih zvez. Otroška, ne otroška, odrasla, ne odrasla, poezija je vseeno kakšna*. – No, pa imamo te naše delitve in predalčke. Poezija je kakršna koli, je ali je ni, bi si upal zapisati na rob tem razmišljanjem. Tudi se mi zdi, da to misel dobro potrjuje naš pogovor o pesmi *Dogodek v pesmi* – presenetili so me

z izjavo, da pesem naredi tudi bralec – sedaj pa čakam, kako bodo osmošolci »nafotografirali pesem«.

Naprej: **6. razred**: izštevanka in zafrkljivka. Se spomniš, kako so Te pogledali, ko sem prebral »ta hudo« zafrkljivko? So morda hoteli reči: Ali je tudi to poezija? In potem smo pisali o tem, kaj je cipsipilipsipilonika. Odgovori so bili sijajni, npr. *Cipsipilipsipilonika je knjiga pesmic za pilonike, pilonik je pesmicožer*. Pa seveda izštevanka in zafrkljivke – najbolj zanimivo se mi je zdelo to, da so učenci kar samodejno upoštevali zakonitost teh dveh vrst, tj. da morata biti ritmični in po možnosti z rimami: *Dva cen cenera, / tri, pet, menseda, cip-si-lip-si-lo-ni-ka, / naj si, / maj si / daj kaj in končaj*.

Še **7. razred**: rekla si, da je to precej naporen razred, ampak meni se ni zdel, čeprav je bila to moja tretja ura. Sem bil že kaj utrujen, mislim – tako, brez energije? Zelo dobro so sprejeli Župančičevo pesem *Lenka se šeta*, pa čeprav gre za značilno nonsensno besedilo – in še v »starinskem« jeziku povrhu. Hm, bodo napisali tudi sami kakšno pesem o ljubljanski Lenki, ki se šeta? Pa še *Zebra*: razmišljali smo o metaforiki, seveda ne s to besedo. Mislim pa, da so dojeli igro preimenovanja, kaj meniš? In seveda – komaj čakam njihovih popočitniških poustvarjalnih besedil.

Toliko za sedaj. Če končam: mislim, da je bila ideja z besedo **cipsipilipsipilonika** – na tabli je, ko v razred vstopajo učenci – zelo dobra. Kar sami od sebe so jo brali, morda ugibali, kaj pomeni ... In to je tudi bistvo igrive poezije. Upajmo, da bo kot uganka, kot labirint in duhovit poklon bralcu delovala tudi antologija s tem naslovom.

Hvala Ti, da sem lahko učil pri Tebi,
vse dobro,
Igor.

10. 11. 2008

Dragi Igor,

naj za začetek napišem "reklamo" za branje, kot je svojo pesmico poimenoval nadobudni avtor, učenec 6. razreda:

VSACA KNJIGA JE ZANIMIVA.
VSACA KNJIGA JE VZNEMIRLJIVA.
VSACA KNJIGA JE KUL!
ZATO BERI RAD(A),
TUDI ZDAJ, KO SI MLAD(A)!

Čas hitro teče in od ur, ki si jih preživel na naši šoli, je minilo kar nekaj časa. Vtisi so se uredili, misli razjasnile. Ali so jih preplavili novi dogodki in vtisi?

Si še vedno zadovoljen s svojim poskusom?

Učenci so zagotovo bili, pa tudi jaz kot stranska opazovalka. Bil je prijeten dan. Pri Tvojih urah sem se spomnila na staro taborniško modrost, ki nam (namreč mladim vodnikom) jo je povedal naš starešina (stari smo bili nekako od 13 do 15 let), ko smo prevzemali vode medvedkov in čebelic, starih 8, 9 let. Sama sem jih imela v skupini na začetku kar 22, nato je skupina padla na 15. Dejal nam je: "*Zapomnite si. Slab vodnik ne more imeti dobrega voda. Dober vodnik pa ima lahko dober ali slab vod,*

saj ni vse odvisno od njega." Te besede so mi v življenju velikokrat pomagale, tudi takrat, ko sem kot mlada profesorica prvič stopila v razred in sem imela daleč premalo didaktičnih izkušenj. Ali si splaval ali si se potopil. Fakulteta nas za učenje ni usposobila dovolj. Tako sem vesela Zate, da se je Tvoj trud obrestoval.

Če res razmišljaš, da imaš fakultete dovolj, pa bi vendarle rekla, da ni vse zlato, kar se sveti. Težko (ali skoraj nemogoče) je pripraviti enako zanimivih več kot 127 (do 174) ur. Pri nekaterih ciljih, npr. pri glagolu, seveda nobeno leto ne izumimo nič novega in ura je, kakršna je. Včasih ura ne uspe, četudi se človek (zelo) potruži. Velika, velika sprememba je bila narejena z novim učnim načrtom, ko smo v ospredje postavili dejavnosti in razvijanje zmožnosti, ne pa vsebine. Ne vem, če se učitelji tega dovolj zavedamo.

Mladi bralci so bili pri Tvojih urah zelo ustvarjalni in upam, da si dobil od njih tisto, kar si pričakoval. Ker si večino pesmic odnesel takoj, ostalo pa sem Ti prinesla "še vroče", pravzaprav sedaj jaz ne vem, kako uspešni so bili. Me pa zanima in Te bom prosila, če lahko kasneje izdelke pregledam tudi sama. Glede na izkušnje pa bi rada dodala, da ni pravila, kdo bo pisal bolj in kdo manj uspešno. Učenci človeka velikokrat presenetijo; v eno ali drugo smer. Dojemanje književnega besedila namreč ni nujno povezano z otrokovimi sposobnostmi. Če se jih delo dotakne, je seveda drugače, kot če jih pusti hladne.

Hkrati bi Ti rada zapisala še razmišljanje, ki me preganja v zadnjem času. Me prav zanima tvoje mnenje. Vedno bolj sem namreč prepričana, da otrok ljubezen do branja, užitek ob sprejemanju književnega besedila, prinese že s seboj v šolo (velja za veliko večino). Ne gre le za to, da so mu starši brali; gre za povezovanje branja s pozitivnim čustvom tudi zato, ker se ob branju starši ukvarjajo z otrokom, si vzamejo čas, se jim ne mudi, gre za prijetno izkušnjo ... Gre za toplino, ki jo otroci nevede povežejo s knjigo, z branjem. Kako naj šola, tudi vrtec, to toplino nadomestita? Otroku, ki tega ne doživi, je vnaprej prikrajšan za nekaj lepega. Četudi mu starši kupijo računalnik, vse mogoče igrice, lastno televizijo, nevemkakšen mobilni telefon. Pogosto prve stike z lastnim branjem lahko spremlja skozi neuspeh (ker ne zna brati) ali z neprijetno izkušnjo (ko mu učitelj naroči, da mora brati, npr. 10 min na dan). Kasneje se lahko učitelji še tako trudimo, da bi bilo branje književnih besedil vedno povezano z nekimi pozitivnimi občutki, a škoda je po moje že storjena. Je tudi to del čustvene inteligence? O tem še nismo kaj prida razmišljali, kajne? Naj Te ob tem spomnim na zapisano A. de Mella:

Nekega dne se je mož, ki je hčerki vsak večer pred spanjem bral pravljice, domislil, da bi jih posnel na kasetofon. Deklica se je naučila ravnati z napravo in nekaj dni je šlo gladko. Potem pa je nekega večera očetu spet potisnila knjigo v roke.

"No, srčece," je rekel oče, "saj vendar znaš vklopiti kasetofon!"

"Že, že," je rekla deklina, "ne morem pa sedeti v njegovem naročju."

In to je to.

Naj veliko otrok najde pravo naročje za poslušanje in branje čim več knjig. Naročje, ki ga nikoli ne bodo prerasli.

Še naprej veliko ustvarjalne energije,

Mojca

26. 11. 2009 – po letu premora (čeprav ne čisto zares!)

Draga Mojca,

takole »literarnozgodovinsko« prebiram (kaj češ, poklicna deformacija) najina lanska dopisovanja. Če bo to kdo bral, si bo morda rekel: Ja, če je njima uspelo, to še ne pomeni, da bo uspelo povsod. Ampak ne verjamem, da so si lahko mladi bralci tako zelo različni. Nasprotno: prepričan sem, da z ustrezno motivacijo in predvsem našim, »odraslim« odnosom do poezije kot igre lahko naredimo v razredu čarovnijo in pol. Kakšen pa je, ali naj bi bil, ta naš – učiteljev – odnos do poezije? Pri *Cipsipilipsipiloniki* je temeljna beseda zagotovo igra. Ta igra se razteza vse od občudovanja glasov in črk v jezikovnem bitju pesmi, ki živi po svoje, ko si jo govorimo ali jo napišemo-narišemo. Če se je kje potrdila meni zelo zanimiva misel, da lahko isto besedilo berejo bralci različnih starosti, se je prav pri izštevankah: si misliš, da bi npr. v učni načrt dali v tretje triletje – izštevanko? Ne bi kolegice in kolegi rekli, da je to pa zagotooovo prelaaahko? In vendar: ko gledam posnetke izštevank, ki jih poustvarjalno berejo učenci 8. razreda osnovne šole dr. Jožeta Pučnika – nastale so pod mentorstvom Tatjane Kuhl – vidim, koliko ciljev se kaže v tej preprosti, prvinski, avtentično otroški besedni igri: njihova besedila iz "neobstoječih besed" odražajo radost govora, glasovne igre, osebno vključitev v izgovarjanje domislic, spreminjanje "tona" v besedilu (ta seže od liričnih do skorajda dramatičnih glasovnih leg, zaznam celo posnemanje »pravljичnega tona«) – skratka: te drobne pesemske oz. govorne »predstave« zaznamuje raznovrstnost, ki je tudi glavni »čar« poezije nasploh, predvsem sodobne.

In to je bržkone tisto, o čemer si mi pisala pred letom: literatura naj bi bila prijetno doživetje že od otrokovih prvih srečanj z jezikom naprej. Koliko lahko za to naredi družina? Seveda veliko, prav tako veliko pa tudi vrtec, šola. Če je književnost od prvih korakov naprej (in tudi še kasneje) vznemirljiva igra, ne pa nekaj tujega, hladnega, če otroku, kasneje mlademu bralcu dovolimo, da vidi stvari po svoje, če je pesem »tudi njegova«, potem se za njegovo naklonjenost branju (poezije) ni bati. – Sedaj prebiram razne tuje učne načrte in didaktična besedila o prvem branju. Kar me najbolj vznemirja, je to, kako npr. angleški učni načrt poudarja, da naj bi otroci že zgodaj brali in pisali z zanosom, sproščeno, bili naj bi motivirani za to dejavnost. To razumem predvsem tako, da jih ne opozarjamo kar naprej na napake in na »neznanje«, ampak iščemo pri njihovih srečanjih z besedili vir za ustvarjanje, pogumno, zavzeto vstopanje v svet črk in besed. Če je kaj narobe, nič hudega: čas za odpravo napak naj bi sledil fazi spontanega, sproščenega jezikovnega ustvarjanja na področju branja, pisanja – pa seveda tudi govorjenja, govornega nastopanja. Od vrtca do devetega razreda. In naprej.

Te dni se ponovno odpravljam v razred. Kologica Dragica Kapko me je prijazno povabila, naj se preizkusim še pred njenimi učenci. Izbral bi si poezijo Tomaža Šalamuna; skušal bi jo prikazati v povezavi z otroški nonsensno »igro stavkov« - saj veš: tisto naključno povezovanje besed na podlagi vprašanj: Kdo? Kaj dela? Kje? Zakaj? S kom/čim? – potem bi se na podlagi nastalih nonsensnih povedi pogovorili, ali je kaj takega lahko – poezija. In na koncu, po branju in razmišljanju o Šalamunovih gobicah, bi pisali o karseda nenavadnih predmetih: npr. o dolgem vijaku, o čopiču (zven te besede je naravnost »pesniški«), o kolerabi, kostanju ... Ne vem še, ampak verjetno jim bom te predmete prinesel v vrečki in jim jih dal – naj

imajo »lirski subjekt« ali »motiv« pred očmi doma, ko bodo pisali podobna besedila kot Šalamun. Misliš, da bo tako v redu?

Lepo bodi,
Igor.

26. 11. 2009

Dragi Igor,

res je, tudi po enem letu je najino dopisovanje v zvezi s *Cipsipilipsipiloniko* zanimivo. In pravzaprav nikoli prekinjeno. Takoj se podpišem pod povedano oziroma zapisano.

Glede same knjige – res sem vesela, da je *Cipsipilipsipilonika* ugledala luč sveta. Učenci, ki so sodelovali pri njenem nastajanju, so zelo ponosni; še toliko bolj tisti, ki imajo v knjigi objavljene svoje pesmi ali poskuse pesmi. Me res zanima, kakšne komentarje bo doživela knjiga. Otrokom bo (je) všeč. Komaj čakam, da bom skupaj z učenci na novo in drugače brala pesmi, zbrane v *Cipsipilipsipiloniki*. Le česa me bodo spet naučili? Včasih je branje z mladimi bralci lahko težaško delo, včasih pa je privilegij. Se strinjaš?

Vidim, da ustvarjanje še naprej "preganja" tudi Tebe. Mene sprašuješ, ali si na pravi poti? Zagotovo si. Me prav zanima, kaj bo nastalo. In – če boš le želel – Ti zagotavljam, da boš prejel še veliko ponudb učiteljev praktikov in njihovih učencev, ki Te bodo z veseljem sprejeli medse.

Uživaj v razredu!

Ob tem še dvomiš, da knjige za domače branje prinašajo v šolsko (in domače) delo veliko dobrega?

Mojca